

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Radomska-Stęplewska

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2021 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa T. G.

przeciwko M. K. i J. K.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 2 października 2018 r.

sygn. akt I C 4523/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w punkcie 2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 6.060 zł (sześć tysięcy sześćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 500,00 zł od dnia 14 grudnia 2016 r.

- 1.390,00 zł od 11 kwietnia 2017 r.

- 1.390,00 zł od 11 maja 2017 r.

- 1.390,00 zł od 11 czerwca 2017 r.

- 1.390,00 zł od 11 lipca 2017 r.

do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie;

b) w punkcie 3. kosztami procesu obciąża powoda w 5%, a pozwanych w 95% i z tego tytułu zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 5.307,29 zł;

II. w pozostałym zakresie oddala apelację;

III. kosztami postępowania odwoławczego obciąża powoda w 10%, a pozwanych w 90% i z tego tytułu zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1.126,80 zł.

Małgorzata Radomska-Stęplewska

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 14 sierpnia 2017 r. powód T. G., reprezentowany przez adwokata, wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanych M. K. i J. K. solidarnie kwoty 13.350,48 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w następujący sposób:

I. z tytułu czynszu za lokal mieszkalny:

- od kwoty 910 zł od dnia 14 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.390 zł od dnia 11 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.390 zł od dnia 11 lutego 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.390 zł od dnia 11 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.390 zł od dnia 11 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.390 zł od dnia 11 maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.390 zł od dnia 11 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.390 zł od dnia 11 lipca 2017 r. do dnia zapłaty,

II. z tytułu opłat mieszkaniowych:

- od kwoty 149,24 zł od dnia 18 października 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 261,74 zł od dnia 18 listopada 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 534,43 zł od dnia 18 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 230,04 zł od dnia 18 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 286,26 zł od dnia 18 lutego 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 294,57 zł od dnia 18 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 326,27 zł od dnia 18 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 323,65 zł od dnia 18 maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 304,28 zł od dnia 18 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty.

Nadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanych na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Nakazem zapłaty z dnia 16 października 2017 r. wydanym w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwani M. K. i J. K., działając bez pełnomocnika, złożyli sprzeciw, zaskarżając powyższe orzeczenie w całości.

Na terminie rozprawy w dniu 11 września 2018 r. pozwani przyznali wysokość czynszu najmu w kwocie 1.390 zł oraz wskazali, iż z tytułu opłat za media mieli oni uiszczać kwotę 200 zł miesięcznie.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe i nie doszły do porozumienia.

Wyrokiem z dnia 2 października 2018 r., wydanym w sprawie I C 4523/17, Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w punkcie 1. zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 6.329,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 410 zł od dnia 11 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 1.390 zł od dnia 11 maja 2016 roku do dnia zapłaty,
- 1.390 zł od dnia 11 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty,
- 1.390 zł od dnia 11 lipca 2016 roku do dnia zapłaty,
- 149,24 zł od dnia 18 października 2016 roku do dnia zapłaty,
- 200 zł od dnia 18 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,
- 200 zł od dnia 18 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 200 zł od dnia 18 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty,
- 1.000 zł od dnia 24 października 2017 roku do dnia zapłaty,

w punkcie 2. w pozostałym zakresie powództwo oddalił, w punkcie 3. kosztami procesu obciążył pozwanych w 47/100 części, a powoda w 53/100 części i z tego tytułu zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2.013,95 zł z tytułu częściowego zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.692,00 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy poczynił następujące rozważania:

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że pozwani zobowiązali się płacić powodowi czynsz najmu w wysokości 1.390 zł miesięcznie oraz że zabezpieczeniem przysługującej powodowi wierzytelności czynszowej była kaucja, która wpłacona została w łącznej kwocie 1.410 zł.

Jednocześnie Sąd ustalił w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego, iż pozwani uiszcili na rzecz powoda z tytułu zawartej umowy należność w łącznej wysokości 6.060 zł (1.860 zł we wrześniu 2016 r. – kwota bezsporna, 1.000 zł w październiku 2016 r. – kwota przyznana przez powoda, 2.200 zł w listopadzie 2016 r. – kwota wykazana przez pozwanych potwierdzeniem wpłaty oraz 1.000 zł w grudniu 2016 r. również wykazana za pomocą dowodu wpłaty). Na powyższą sumę złożyła się kwota uiszczonej kaucji w wysokości 1.410 zł wpłacona na zabezpieczenie należności z tytułu czynszu oraz kwota 4.650 zł z tytułu należności czynszowych.

W świetle powyższych ustaleń Sąd zaliczył powyższą wpłatę pozwanych na należność dochodzoną przez powoda z tytułu zaległości czynszowych dochodzonych pozwem (10.640 zł – 6.600 zł), w świetle czego zasądzeniu na rzecz powoda od pozwanych z tego tytułu podlegała kwota 4.580 zł, tj. kwota 410 zł za kwiecień 2017 r., kwota 1.390 zł za maj 2017 r., kwota 1.390 zł za czerwiec 2017 r. oraz kwota 1.390 zł za lipiec 2017 r.

Odnosząc się do roszczenia powoda o zapłatę kwoty 2.710,48 zł z tytułu opłat eksploatacyjnych, Sąd wskazał, iż pozwani kwestionowali ich wysokość, uznając je jedynie do kwoty 200 zł. W ocenie Sądu strona powodowa nie sprostowała nałożonemu na nią ciężarowi dowodu i nie wykazała roszczenia dotyczącego opłat ponad niekwestionowaną wartość 200 zł miesięcznie. W konsekwencji powyższego Sąd zasądził bezsporną kwotę 200 zł z tytułu opłat eksploatacyjnych. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, iż powód za miesiąc październik 2016 r. domagał się niższej

kwoty, tj. kwoty 149,24 zł (oraz za kolejne 8 miesięcy pkt 2 litery b)-i) pozwu po 200 zł). Zasadzeniu z tytułu eksploatacji podlegała zatem łącznie kwota 1.749,24 zł.

W zakresie roszczenia odsetkowego Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 k.c. Strony umówiły się, iż czynsz będzie płatny z góry do 10-go dnia danego miesiąca, stąd też odsetki należało zasądzić od dnia następującego po tym dniu. Co do roszczenia odsetkowego za opóźnienie od kwot z tytułu opłat eksploatacyjnych, Sąd wskazał, iż termin ich wymagalności przypadał na 17-go dnia każdego miesiąca. W konsekwencji Sąd zasądził odsetki od dnia następującego po tym dniu. Sąd zaznaczył, że powód nie przedłożył pozwanym rozliczeń z tytułu powyższych opłat za okres od lutego 2018 r. do czerwca 2018 r., zatem brak było podstaw, by przyjąć, że strona powodowa popadła w opóźnienie. Odsetki od kwot należnych za powyższe miesiące Sąd zasądził zatem od dnia następującego po dniu, w którym pozwanym doręczono odpisy nakazu zapłaty w niniejszej sprawie – tj. od dnia 24 października 2017 r.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., obciążając nimi pozwanych w 47/100 części, a powoda w 53/100 części.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód.

Apelujący reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika zaskarżył orzeczenie w części tj. w zakresie oddalającym powództwo co do kwoty 7.021,14 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty, objętej punktem drugim wyroku, w zakresie dotyczącym daty, od której liczone są odsetki od kwoty 1.000 złotych, objętej punktem pierwszym, myślnik dziewiąty wyroku oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, objętego punktem 3. wyroku. Sądowi Rejonowemu zarzucił naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., przez wyprowadzenie z materiału dowodowego tj. zeznań R. G., przesłuchania pozwanych oraz przedstawionego przez powoda zestawienia wpłat, wniosków z niego niewynikających, niemających znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a ponadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych w sprawie i bezpodstawnego zaliczenia wpłat pozwanych w wysokości 6.060,00 zł na należność dochodzoną w niniejszym postępowaniu z tytułu zaległości czynszowych,
2. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., a które w konsekwencji spowodowało również naruszenie art. 6 k.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającej na przyjęciu, że zeznania świadka R. G. w zakresie dot. wysokości opłat nie znalazły oparcia w dokumentacji przedłożonej przez stronę powodową, w konsekwencji uznania, że zeznania te są nieprzydatne dla merytorycznego rozpoznania sprawy oraz przyjęcia, że przedłożona dokumentacja jest niewystarczająca do ustalenia wysokości opłat, co doprowadziło do błędnego ustalenia, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne, a tym samym nie wykazała roszczenia dotyczącego opłat ponad niekwestionowaną wartość 200 zł miesięcznie, podczas gdy z przedstawionych przez stronę dokumentów, które w całości korespondują z zeznaniami świadka R. G., wynika w jaki sposób dokonano rozliczeń opłat mieszkaniowych, na jakiej podstawie oraz jaka jest ich wysokość,
3. art. 233 § 1 k.p.c., a które w konsekwencji spowodowało naruszenie art. 481 k.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającej na przyjęciu, że odsetki od należności za opłaty eksploatacyjne za okres od lutego 2017 r. do czerwca 2017 r. należy liczyć od dnia 24 października 2017 r. tj. daty doręczenia nakazu zapłaty, podczas gdy pozwani, którzy nie kwestionowali ich otrzymania za okres który dochodzony jest niniejszym pozwem, wiedzieli o wysokości opłat eksploatacyjnych za poszczególne miesiące najpóźniej do 10-go dnia miesiąca następnego, albowiem byli informowani przez R. G. o wysokości opłaty za każdy miesiąc w sposób zwyczajowo przyjęty przez strony tj. poprzez przekazywanie i doręczanie pozwanym wycień w formie tabeli,

4. art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 745 § 1 k.p.c. poprzez nieorzeczenie o całości kosztów postępowania zabezpieczającego, pomimo prawidłowo złożonego wniosku o obciążenie pozwanych kosztami postępowania zabezpieczającego.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo ponad kwotę 6 329,24 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty tj. pkt 2 wyroku, poprzez uwzględnienie powództwa także co do kwoty 7.021,14 złote wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w następujący sposób:

a) z tytułu czynszu za lokal mieszkalny:

- od kwoty 910,00 złotych od dnia 14 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 390,00 złotych od dnia 11 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 390,00 złotych od dnia 11 lutego 2017 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 390,00 złotych od dnia 11 marca 2017 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 980,00 złotych od dnia 11 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty

b) z tytułu opłat mieszkaniowych:

- od kwoty 61,74 złotych od dnia 18 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 334,43 złotych od dnia 18 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 30,04 złotych od dnia 19 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 86,26 złotych od dnia 18 lutego 2017 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 94,57 złotych od dnia 18 marca 2017 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 126,27 złotych od dnia 18 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 123,65 złotych od dnia 18 maja 2017 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 104,28 złotych od dnia 18 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty.

c) zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1000,00 złotych liczonych w następujący sposób:

- od kwoty 200,00 złotych od dnia 18 lutego 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 200,00 złotych od dnia 18 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 200,00 złotych od dnia 18 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 200,00 złotych od dnia 18 maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 200,00 złotych od dnia 18 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty,

II. zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz kosztów postępowania zabezpieczającego w wysokości 1.301,63 złotych,

III. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Sąd Okręgowy co do zasady podziela – przyjmując je za własne - ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, jak i oparte na nich rozważania natury prawnej, przez co szczegółowe ich powielanie jest zbędne (postanowienie SN z 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07). Sąd II instancji prezentuje jednak odmienne stanowisko co do sposobu zaliczenia wpłat dokonanych przez pozwanych do grudnia 2016 r. i w tym zakresie nie podziela rozważań Sądu I instancji.

Trafnie podnosił apelujący, że uwzględnienie przez Sąd Rejonowy dotychczasowych wpłat dokonanych przez pozwanych na łączną sumę 6.060 zł, jako wpłaconych na poczet należności dochodzonej w niniejszym postępowaniu z tytułu zaległości czynszowych było bezpodstawne.

Jak wynika z uzasadnienia pozwu, do dnia wytoczenia powództwa pozwani z tytułu zawartej umowy najmu uregulowali na rzecz powoda kaucję w wysokości 1.410 zł oraz należności czynszowe w kwocie 4.650 zł, łącznie 6.060 zł. Wspomnianych wpłat pozwani dokonali w okresie od września do grudnia 2016 r. (przy czym grudniowa wpłata pokryła jedynie część należnego czynszu za ten miesiąc), jak podali w sprzeciwie, co korespondowało z zeznaniami świadka R. G. złożonymi na rozprawie w dniu 23 stycznia 2018 r. Z kolei w pozwie powód dochodził należności za dalszy okres, tj. częściowo od grudnia 2016 r. (w zakresie brakującego czynszu) do lipca 2017 r. Z powyższego wynika, że Sąd I instancji wadliwie zaliczył wcześniejsze wpłaty na roszczenie objęte pozwem, tym bardziej, że pozwani nie podnosili, by po dokonaniu ostatniej wpłaty w grudniu 2016 r. systematycznie regulowali swoje zobowiązania czynszowe za kolejne miesiące. W konsekwencji Sąd Okręgowy zasądził na rzecz powoda dodatkową kwotę 6.060 zł na poczet należności czynszowych w zakresie niesłusznie pominiętym przez Sąd Rejonowy. Uwzględniając kwoty zasądzone przez Sąd I instancji w punkcie 1 zaskarżonego wyroku z tytułu czynszu za okres od grudnia 2016 r. – do marca 2017 r., Sąd odwoławczy dodatkowo zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 500 zł za miesiąc grudzień 2016 r. oraz kwoty po 1.390 zł za miesiące kwiecień-lipiec 2017 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Jeśli chodzi o nieuwzględnienie przez Sąd Rejonowy wniosku powoda o zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego, również ten zarzut zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Okręgowy uwzględnił koszty tego postępowania w kwocie 1.301,63 zł, dokonując zmiany punktu 3. zaskarżonego wyroku.

Pozostałe zarzuty apelacji okazały się bezzasadne. Jeśli chodzi o rozliczenie mediów, Sąd II instancji podziela w całości rozważania Sądu Rejonowego. Przedstawione przez powoda wyliczenie wymienionych kosztów jest niejasne – nie pozwala na weryfikację prawdziwości przedstawionych danych. Podkreślenia wymaga, że pomimo zakwestionowania przez pozwanych pierwotnych wyliczeń w tym zakresie zawartych w pozwie, powód wykonując zobowiązanie sądu w przedmiocie złożenia dowodów na okoliczność wysokości naliczanych należności z tytułu eksploatacji oraz sposobu ich wyliczenia, ograniczył się do przedłożenia zbiorczych faktur i rozliczeń dla całego lokalu przy ul. (...) w P. (tymczasem pozwani zajmują jedynie jego część) oraz własnych tabelk wypełnionych danymi, których prawidłowości nie sposób zweryfikować. Zaznaczyć trzeba, że rzetelność podanych przez powoda w jego zestawieniu informacji budzi uzasadnione wątpliwości z tego względu, że jak zeznał świadek R. G., zużycie mediów przez poszczególnych lokatorów ustalane jest na podstawie podliczników znajdujących się w poszczególnych lokalach (zajmowanych pomieszczeniach). Tymczasem R. G., który zajmuje się kwestią rozliczeń, przyznał wprost, że obecnie z uwagi na postawę pozwanych nie ma dostępu do podliczników znajdujących się w pomieszczeniu przez nich zajmowanym. Powyższe prowadzi do wniosku, że dane przedstawione w zestawieniu sporządzonym przez powoda nie mogły obejmować rzeczywistych odczytów zużycia mediów przez pozwanych (art. 231 k.p.c.).

Przepisy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. wskazują, iż to na stronach ciąży obowiązek wykazywania swoich twierdzeń. Rola Sądu w zakresie dowodzenia w postępowaniu cywilnym procesowym, sprowadza się – co do zasady – jedynie do oceny złożonego przez strony materiału dowodowego, o ile jest on dopuszczalny i zawnioskowany w należyтым terminie. Zatem zgodnie z powyższą regułą na powodzie (wobec zaprzeczenia przez pozwanych) ciążył obowiązek wykazania, że miesięczne opłaty za media przekraczały kwotę 200 zł, uznaną przez pozwanych. W

ocenie Sądu odwoławczego powód nie sprostął dyspozycji przywołanego art. 6 k.c. Na poparcie swoich twierdzeń nie przedstawił dowodów potwierdzających, że koszty eksploatacyjne związane z użytkowaniem przez pozwanych zajmowanego pomieszczenia były wyższe niż 200 zł miesięcznie. Zatem wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Rejonowy uwzględniając wspomniane roszczenie jedynie w zakresie kwoty 1.749,24 zł nie dopuścił się naruszenia przepisów wskazanych w apelacji.

Z podobnych względów nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut obrazy art. 233 § 1 k.p.c. w zw. art. 481 k.c., który w ocenie apelującego polegać miał na błędnym ustaleniu początkowej daty naliczania odsetek od należności za opłaty eksploatacyjne za okres od lutego 2017 r. do czerwca 2017 r., tj. na dzień 24 października 2017 r. (doręczenie nakazu zapłaty). Z ustaleń Sądu Rejonowego nie wynika bowiem, by pozwani otrzymali od powoda szczegółowe wyliczenie opłat eksploatacyjnych za okres od lutego do czerwca 2017 r. Pozwani w swych zeznaniach potwierdzili, że takie wyliczenia otrzymywali do stycznia 2017 r., a w aktach sprawy znajdują się rozliczenia jedynie za okres wrzesień-grudzień 2016 r. – k. 65-68).

Sąd Okręgowy zważył, że powód domagając się odsetek od poszczególnych kwot z tego tytułu, które według jego twierdzeń płatne miały być do 17-go dnia każdego miesiąca, istotnie nie wykazał, by po tej dacie pozwani pozostawali w opóźnieniu – zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do dokonania takich ustaleń. Przypomnieć trzeba, że pozwani w sprzeciwie od nakazu zapłaty przyznali jedynie, że „na karteczkach wsuwanych im pod drzwi bez podpisu R. G. widoczne były kwoty, z którymi się nie zgadzali”. Do sprzeciwu dołączyli cztery takie „karteczki” dotyczące należności za okres od września do grudnia 2016 r. (k. 65- 68). Powyższe korespondowało z zeznaniami pozwanego M. K., który na rozprawie w dniu 11 września 2018 r. wskazał, że „w 2016 r. i 2017 r. na początku dostawali kartki z rozliczeniem i nie wiedzieli z czego to wynika, bo nie było podpisu” (k. 229). Powód w żaden sposób nie odniósł się do tych informacji. Tym samym Sąd Rejonowy trafnie uznał, że wiedzę w zakresie wysokości i terminu płatności należności eksploatacyjnych za dalsze okresy objęte żądaniem pozwu, pozwani powzięli dopiero w dniu doręczenia odpisu nakazu zapłaty wraz z pozwem i załącznikami (23 października 2018 r.). Roszczenie z tego tytułu stało się zatem wymagalne od dnia następnego, co uzasadniało zasądzenie odsetek od kwoty 1.000 zł od dnia 24 października 2018 r.

Konsekwencją częściowej zmiany zaskarżonego orzeczenia była modyfikacja rozstrzygnięcia o kosztach procesu wobec ostatecznego uwzględnienia powództwa w zakresie 95 %. Koszty poniesione przez powoda obejmowały: opłatę od pozwu (668 zł), opłatę skarbową (17 zł), wynagrodzenie pełnomocnika (3.600 zł) oraz koszty postępowania zabezpieczającego (1.301,63 zł), łącznie 5.586,63 zł. Stosownie do stopnia wygranej powodowi należało się 95 % tych kosztów, tj. 5.307,29 zł

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie I. W pozostałym zakresie apelacja podlegała oddaleniu w myśl art. 385 k.p.c. (punkt II).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie III uwzględniając jego wynik. Z uwagi na stopień wygranej apelującego (90 %), zasądzeniu na jego rzecz podlegała kwota 1.126,80 zł. Łącznie bowiem poniesione przez powoda w postępowaniu apelacyjnym koszty obejmowały: opłatę od apelacji (352 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika ustalone w oparciu o § 2 pkt 4 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (900 zł).

Małgorzata Radomska-Stęplewska